

Comentariul operei Mesterul Manole de Lucian Blaga - partea intai

Poet filozof de exceptie, eseist istoric literar si filosof al culturii de reputatie universala, Lucian Blaga (1895-1961) s-a ilustrat precumpanitor si in teatru, prin valori de unicat: poemul Pustnicul (1921), Zamolxe (1921), Tulburarea apelor (1923), pantomima inviere si jocul dramatic Fapta (1925), drama Mesterul Manole (1927), Cruciada copiilor (1930), Avram Iancu (1934), Arca lui Noe (1944), Anton Pann (1944) s.a. Dupa cum se vede si din titlurile lucrarilor dramatice, teatrul lui Blaga exploateaza predilect in tehnica expresionista, miturile.

Mesterul Manole se inscrie in varful tezaurului dramatic care preia, prelucreaza sau dezbate motivul mitic al "jertfei zidirii", din acest esalon glorios de opere dramatice facand parte piesele scrise de: un anonim (1869), Ion Penescu, Costache Caragiale, Mihail Pascaly, Carmen Sylva, Emanuel Demetrescu, Nicolae Davidescu, Adrian Maniu, N. Iorga, V. Eftimiu, Gh. Maior, Octavian Goga, Ion Luca, V. Papilian, Coca Farago, Adrian Vereea, Adrian Maniu, Darie Magheru, Laurentiu Fulga, Horia Lovinescu, Valeriu Anania, C. Cuza, Paul Everac, Hristu Limona, sa Piesa lui Lucian Blaga este un arhetip pentru intreaga sa dramaturgie, deoarece imbratiseaza ambele teme fundamentale: drama creatiei si drama cunoasterii.

Ea este o meditatie grava asupra omului-creator si a destinului sau, asupra existentei lui in raport cu legile care guverneaza universul. Este, in acelasi timp, rescrierea unui nou Faust, avid sa descifreze tainele Marelui Bun! intrebandu-se cine-i darama zidurile, Manole incearca sa priveasca "dincolo", remarcand tulburarea armoniei si a ordinei firesti: "Se petrec lucruri necurate pretutindeni"-remarca Manole, iar zbaterea lui de a intelege si a actiona in consecinta, il arunca intr-o tristete metafizica, intuind inutilitatea acestui demers.

Dar framantarea sa continua insemnand refuzul stagnarii, inertiei, pasivitatii si supunerii neconditionate, simtindu-se, de fiecare data ca un Sisif "la inceput de drum". Singur, Manole este amenintat de forte potrivnice, intr-un univers de mister si spaima El se deosebeste categoric de instinctualul Gaman sau de fanaticul Bogumil, tocmai pentru ca este "o putere magica un duh pozitiv al creatiei, al productivitatii si al faptei".

Manole refuza jertfa ceruta pentru ca nu o poate intelege, o considera fara ratiune, ca o injosire a cugetului de catre fortele arbitrare. "Jertfa aceasta de neinchipuit cine o cere?" - intreaba si se intreaba - hamletian sau faustian - Manole. Fanaticul Bogumil sustine acest act criminal, motivand ca "sufletul unui om cladit oi zid ar tine laolalta mcheieturile lacasului pana-n veacul veacului".

Pe Manole nu-l satisface acest fanatism, propriu unei religii intolerante si eclecticice (amestec de religii pagane) si reactioneaza prompt: "Jertfa! Ci eu, parinte, nu pot, nu vreau, si nu pot!". Tot astfel, nu accepta nici viziunile apocaliptice ale straniului Gaman care pretind, de asemenea un sacrificiu inutil. Lupta cea mare din sufletul mesterului se da intre cele doua imperative: "Launtric

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

un demon striga-cladeste! Pamantul se impotriveste si-mi striga: Jertfeste!".

